

POSTANOWIENIE

22 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 22 stycznia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M.S. i E.H.
przeciwko Bank w W.
o ustalenie i zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Bank w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z 18 lipca 2024 r., I ACa 1702/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Bank w W. na rzecz M.S. i E.H. kwoty po 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

[J.T.]

UZASADNIENIE

Pozwany Bank w W. (dalej: bank) wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie, którym oddalono apelację skarżącego od wyroku Sądu pierwszej instancji wydanego w sprawie o ustalenie i zapłatę toczącej się z powództwa M.S. i E.H.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania bank wskazał siedem przyczyn kasacyjnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 k.p.c. Pięć z nich dotyczyło występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a dwie – potrzeby wykładni przepisów budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Natura obu wspomnianych przyczyn kasacyjnych była już przedmiotem bardzo licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego i została szczegółowo omówiona m.in. w postanowieniu SN z 28 marca 2025 r., I CSK 703/24, wydanym w sprawie z udziałem pozwanego.

Pierwsze dwie przyczyny kasacyjne były ze sobą funkcjonalnie związane. Dotyczyły one bowiem wpływu faktu późniejszego zarejestrowania działalności gospodarczej pod adresem kredytowanej nieruchomości na ocenę, czy osoba zaciągająca kredyt jest konsumentem (art. 22¹ k.c.) oraz tego, czy dane zawarte w CEIDG stanowią fakty, o których mowa w art. 228 § 1 lub 2 k.p.c. Kwestie te nie stanowią jednak istotnych zagadnień prawnych, które występowałyby w sprawie, gdyż *in casu* wyraźnie ustalono, że kredyt przeznaczony był na zakup mieszkania, a ściślej: spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego. Nie wymaga również rozstrzygnięcia istotnego problemu prawnego udzielenie negatywnej odpowiedzi na pierwsze z pytań, a w konsekwencji stwierdzenie, że fakt późniejszego rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej zasadniczo nie wpływa na ocenę o tym, czy dokonana wcześniej czynność prawna ma związek z działalnością gospodarczą lub zawodową osoby, która tej rejestracji dokonała. Bank pomija również to, że rejestr CEIDG nie ma charakteru konstytutywnego.

Przyczyny kasacyjne oznaczone numerami 3-6 nie występują w sprawie. Choć wskazane na s. 5-7 i opisane szerzej w dalszej części skargi kwestie dotyczące problematyki kredytów powiązanych z kursem waluty obcej są obiektywnie istotne, a dawniej rzeczywiście budziły poważne wątpliwości, to obecnie należy uznać je za wyjaśnione – w kierunku odmiennym od oczekiwanego przez pozwanego – dzięki uchwale Sądu Najwyższego – Izby Cywilnej – z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22. Wobec braku podstaw do podjęcia działań unormowanych w art. 88 § 1 u.s.n., przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy Sąd Najwyższy pozostaje przy tym, na mocy art. 87 § 1 u.s.n., związany rozstrzygnięciem zawartym w sentencji tego orzeczenia. We wspomnianej uchwale szeroko umotywowano zajęte w niej stanowiska, wobec czego powtarzanie tej argumentacji nie jest konieczne.

Ostatnia, siódma przyczyna kasacyjna, związana z potrzebą wykładni art. 189 k.p.c., nie jest aktualna, gdyż pojęcie „interesu prawnego” w tzw. sprawach frankowych również należy uznać za wyjaśnione. Było ono przedmiotem bogatego orzecznictwa Sądu Najwyższego, w którym wskazano, że rozumienie interesu prawnego musi być szerokie i elastyczne, a także uwzględniać okoliczności danej sprawy. W określonych sytuacjach nie można więc wykluczyć, że możliwość wytoczenia powództwa o zapłatę nie wyczerpuje interesu prawnego po stronie osoby kwestionującej związanie częścią postanowień umowy lub istnienie zobowiązania mającego wynikać z umowy kredytu (zob. postanowienie SN z 29 grudnia 2021 r., I CSK 336/21, oraz wyrok SN z 26 maja 2022 r., II CSKP 19/22).

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi nie wynika, by zachodziły określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przyczyny kasacyjne, co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

O kosztach rozstrzygnięto zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[J.T.]

[SOP]